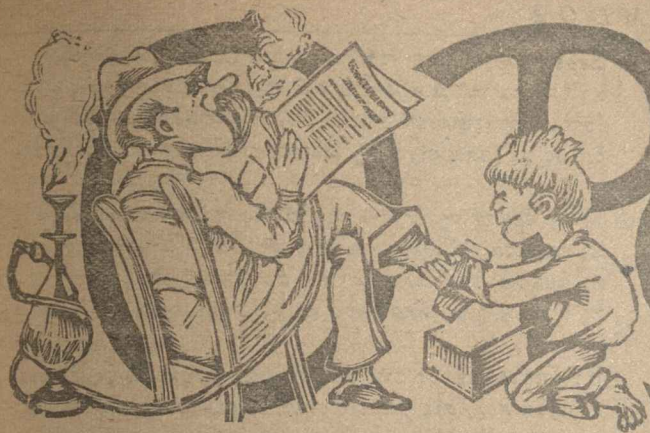

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέταρτον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινήν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαεπτὰ Γεννάρη,
Τριῶδι θ' ἀριδάρη.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐννακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Ποῦντος χίλια κι' ἐξήντα κι' ὀκτώ,
πάλι κρύο μᾶς ἦλθε φρικτό.

Χορὸς' στοῦ Διὰδοχοῦ τὸ Παλάτι κι' οὐ Φασουλῆς μὲ πόζα διπλωμάτη.

Π.— Λοιπὸν καὶ πάλι, Φασουλῆ, χορεύ' ἡ Ρωμηαῦνη;
Φ.— Ὁ σεβαστὸς Διὰδοχος εἶχε τὴν καλωσύνη
νὰ μὲ καλέσῃ, Περικλῆ, 'στὸν πρῶτο τὸν χορὸ τοῦ,
νὰ δῶ κι' ἐγὼ τὴν ἔκτακτον λαμπρότητα τοῦ πρῶτου.

Π.— Καὶ σὺ θὰ πῆγες βέβαια.

Φ.— Σὺν τούτ' κι' ἀναμφιδόλως.

Χορὸς χορῶν ἐξαίσιος, χορὸς ἀκτινοβόλος.

Ἐφέτος τὸ Παλάτι τοῦ πρωτάνοιξε κι' ἐκεῖνος
ὁ νέος Κωνσταντῖνος.

Ἐφέτος τὸ Παλάτι τοῦ 'στὸν κόσμον πρωτανοίγει
κι' ἀρατε πύλας, ἀρχοντες, νὰ μ' ποῦν πολλοὶ καὶ λίγοι.

Κι' ἐφόσον ἐπλησίαζα μὲ σκέψεις ἐκεῖ πέρα
δὲν ξέρω πῶς θυμῆθηκα κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
ποῦ βροντωδῶς ἠλάλαξαν χαρμόσυνα τὰ πλήθη
σὺν ἀκουσαν Διὰδοχος γιὰ μᾶς πῶς ἐγεννήθη,
καὶ τόσα μάτια γύρισαν νὰ δοῦνε βουρκωμένα
τὴν κοῦνι τὴν ὀλόχρυση, τὴν ὀλογημένη γέννα.

Θυμῆθηκα τοὺς γάμους τοῦ, τῆς γένναις, τὰ βαπτῆσια,
θυμῆθηκα καὶ τοὺς καιροὺς,
ποῦ 'κάναμε κι' ἐμεῖς χοροὺς,
κι' ὁ κόσμος γιὰ περίπατο 'τραβοῦσε' στὰ Πατήσια.

Ἐνόμισα πῶς γύρισαν τὰ περασμένα χρόνια,
κι' εἶδα ν' ἀνθίσουν ἡ παληαῖς
τῶν πόθων τριανταφυλλιαῖς,
κι' ἀσήμενων τοὺς κλώνους τῶν λευκῶν Ὀλύμπων χιόνια.

Κι' ἔλαμπε φωτιστέφανος Ἑλληνικῆς ἰδέας
μὲ δικεφάλους ἀετοὺς
καὶ μάρτυρας στεφανωτοὺς,
ποῦ σήκωναν 'στοὺς ὤμους τῶν σταυροὺς τῆς Ἰουδαίας.

Κι' ἐκύτταξα τ' Ἀνάκτορα κι' ἐφώναξα σπολλάτη,
κι' ἐνόμισα πῶς ἐμπαινα σὲ μαγικὸ Παλάτι
Ἑλληνικῶν ὀνείρων
καὶ πόθων διαπύρων.

Ὅλους ἐπαδαφίλευαν θερμὰς φιλοφρονήσεις
κι' ἐδέχεται ὁ Διὰδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης,
κι' ἐκεῖνος 'στὴν Πριγκηπίσσα μ' ἐσύστησε κι' ἐμένα,
κι' ἐγὼ σὺν χάχας ἔχασκα καὶ τάχα σὺν χαμένα.

Φαντάσου ποῦ 'λησμόνησα, ξυλένις ρεμπεσκέρη,
καὶ τῆς κλεινῆς νοικοκυρᾶς δὲν 'φίλησα τὸ χέρι.

'Ακούω τόνους μουσικοὺς καὶ μελωδίας ἤχους,
βλέπω παραπετάσματα κι' εἰκόνας εἰς τοὺς τοίχους.
'Εκεῖ δὲν βλέπεις τίποτα βαλμένο κουτουροῦ,
ρυθμὸς Ἑλληνικώτατος ἢ σάλα τοῦ χοροῦ.

Ἐνας ρυθμὸς ἐξαίσιος
χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα,
καὶ φωτισμὸς θεσπέσιος
χωρὶς νὰ βλέπῃς φῶτα.

Τὰ πάντα διαυγέστατα, τὰ πάντ' ἀκτινοβόλα,
κι' ἀπλοῦτ' ἐδῶ κι' ἀπλοῦτ' ἐκεῖ
ἀπλότης ὄντως κλασικῆ,
μὰ καὶ μεγαλοπρέπεια περιφανῆς καθ' ὅλα.

Πνεῦμα τρανῆς νοικοκυρᾶς θαρρεῖς πῶς ἐπιδλέπει
κι' αὐτὸ τὸ πᾶν διέπει,
καὶ σὺ κυττάξεις σὺν χαῖρος τὴν πάστρα καὶ τὴν τάξι
καὶ περπατεῖς σιγὰ σιγὰ μὴ βρέξῃ καὶ μὴ 'στάξῃ,
καὶ τὸ Παλάτι τῶν ὕμνευς καὶ ψάλλεις ἐν χαρᾷ:
δόξα 'στὸν νοικοκύρη τοῦ καὶ 'στὴν νοικοκυρά.

'Ανερευνᾷς καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, φωρῆτη,
κι' ὅλο πηγαίνεις λέωντας: φογούλα μου τί σπῆτι!
Αὐτὸ θὰ πῇ τρανὴ γενεὴ καὶ Χρυσὴ ὀλόγη, ρά τσα
κι' ὄχι κυρία ρεμπελιῶ καὶ δέσπονα κινεμά.

Μὲς 'στὸ Παλάτι προχωρῶ κι' ἐπισκοπῶ, κασιδίη,
κι' εἶχα γιὰ Βεατρίκη μου τὸν Γιάννη τὸν Πετρίδη,
ἄλλοιως μονάχος θά πωγα τὰ μούτρα μου 'στὴς σκάλας
καὶ αἰγούρα θὰ γύριζα 'στὸ σπῆμα εἰχῶς σπάλας.

Οὐ μὴν μοιραίως, Περικλῆ, καὶ κατὰ τὴν εἶχα
κι' ἕνα δαδολοῦσῃχα
καὶ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πῆρα καὶ λίγη γάμπολη,
κι' ἦσαν σπουδαῖοι κόρηματ' καὶ γνώριμαί μ' ἄνθρωποι.

Εἶδα καὶ τὸν Βασίληα
μ' ὅλην τὴν φαμίλια
καὶ τὴν Αὐλικὴν χορεία,
πλὴν ἡ Δούκισσα Μαρία.

στραμπούλιστηκε στο πόδι κατά λάθος ή καυμένη
κι' ένα μάρωνα τον μπάλο σε ντιβάνι ξαπλωμένη.

Κι' οι Σύμβουλοι του Στέμματος παρήσαν εκεί πέρα,
κι' εγώ κοντά των πέρασα κι' είπα την καλησπέρα,
κι' Τπουργικόν Συμβούλιον σκαρώνουν κατά μέρος
κι' ένα χεράνι, Περικλή, τὰ λέν ιδιαιτέρως.
'Αλλά και της Ελλάσσος παρέστ' ή κεφαλή,
ὁ δὲ Λεβίδης μετ' αὐτῆς πολλὰ συνομιλεῖ.

Φαίνονται φίλοι Προεδρευταί και διπλωμάται ξένοι
μὲ τὸν Μινίστρο Μπαλτατζή κατευχαριστημένοι,
κι' αὐτὸς μ' ἐκείνους φαίνεται κατευχαριστημένος,
κι' ἐμὲ πολὺ μ' εὐχαριστεῖ τῶν χορευτῶν τὸ μένος.

Πολλὴ σπαλέτα, Περικλή, Στρατὸς και Ναυτικὸς,
πεζοῦρα, καβαλάρηδες, και πυροβολικό.
Μὲ τρικαντὰ και μὲ στολαῖς δλόχρυσαις ρεμβάζω,
κι' ἕνας Ἐγγλέζος μὲ σπαθί και μούτρο ξουρισμένο
ἐπῆγε μὲς στὴ φούρια του κι' ἐτσάκις ἕνα βάζο,
και μ' Ἀγγλικὴν ἀπάθειαν τὸ κύτταξε σπασμένο.

Νί τουσέ πὰ λὲ βάζ μπιρζέ,
πῶς ἔτσι τὸ σπασες, χαζέ;
Κι' αὐτὸς ὀλράτ' ἀπαντᾷ,
και τὸν σκουντῶ και μὲ σκουντᾷ.

Μέσα στὸ καπνιστήριό μ' ἐπῆγε κι' ὁ Στελλάκης,
κι' ἐκεῖ τσιγάρο δωρεὰν ἐκάπνισα πολλάκις,
μὰ πῆγαινα και στὸν μπουφὲ συχνάκις, συμπολίτη μου,
κι' ὅπου καρέκλα ξαπλώνα, λὲς κι' ἡ μούνα στὸ σπῆτι μου.

Ἦν δὲ γιαντὸς Σακὸρραφος εὐθυτενῆς και ντοῦρος,
και φυντανάκια στὸ χορὸ δέκτρινα καινούρια,
κι' ὁ Σάββας ἦτο τῆς Αὐλῆς κι' ὁ μαιευτὴρ ὁ Δοῦρος,
ποῦ σὲ Παλάτια πηλαλεῖ σὰν ἔχουν γεννητούρια.

Και μέσα στὸ Γραφεῖο μ' ἐπῆγαν τοῦ Μερνάτη,
ποῦ τὴν Ἀυλάρχης εἶναι τοῦ τύπου τὸ γεινάτι.
Κι' ὁ Χατζιδάκης ἦτο παρὼν στὴν ἐσπερίδα...
σὲ μπάλους Ἀνακτόρων πρώτη φορά τὸν εἶδα.
Ὅμως ὁ Μιστριώτης θυμόνει, στραβοσκελῆ,
γιατὶ τὸν Χατζιδάκι μὲ γιώτα δὲν τὸν θέλει.

Μὰ κι' ὁ Πρύτανις παρέστη βάρος ἀλυσίδων αἰρων
και στὸν μπάλο, γλαῦκα φέρων.
Ἦτο κι' ἱπποτῶν πληθὺς, Ἄθως, Ἀραμῆς, και Πόρθος,
κι' ἔκτακτο σουπὲ λιμάρη,
ποῦ τοῦ ρίχτηκαν σὰν γλάροι,
ἔτρωγες και καθιστὸς, περιδρόμιμαζες κι' ὀλόρθος.

Ἦσαν και Σακαράκηδες, ποῦ θέλουν δεκανίκι,
και μὴ κυρία παῖζει μπρίτζε μὲς στὴ Βιβλιοθήκη.
Κι' εγὼ καθὼ φιλομαθὴς ἀπὸ μικρὸ παιδί
τίτλους περιεργάζομαι βιβλίων ἐν σπουδῇ,
πλὴν εἶδα μετὰ λύπης μου πῶς λείπ' ἡ Γενοδέφα,
και καὶ γέροι γύρευαν και τέταρτο γιὰ πρέφα.

Κι' ὁ χορὸς καλὰ βαστᾷ, κι' εἶνε μέθη, χάρμα, πλάνη,
κι' εἶδα τὸν ὑπασιστή,
τὸν Λεβίδη τὸν Κωστή,
ποῦ καθεῖς τὸν ἀγαπᾷ, κι' αὐτ' ἐχθρὸ ποτέ του κάνει.

Ξέρεις πῶς ἐδόθη πρῶτος ὁ τοῦ Παρνασσὸς χορὸς
κι' ἔπειτα τοῦ Διαδόχου, και γι' αὐτὸ λεπτομερῶς
στὸν προκείμενον χορὸν δὲν σκοπεῖω νὰ σοῦ ψάλω
δσοὺς κι' ὅσους εἶχα δὴ μὲς τοῦ Παρνασσὸς τὸν μπάλο.

Μὴ μ' ἐρωτήσης γιὰ καμμιὰς τὸ πάσο και τὸ νάζι,
κι' ἔσπασαν τζάμια μερικὰ στὴ σάλα, Σγαναρέλο,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαθα πῶς ἄρχισε νὰ μπάζη,
κι' ὁ Βασιλῆς ἐκρύωσε κι' ἐξήτησε καπέλο.

Κι' ὁπότεν τέλος τῆς αὐγῆς μὰς βρῆκε τὸ ξημέρωμα
κι' εἶδα πολλὰς χορευτρίαις μὲ μούτρα γιὰ σιδέρωμα,
τέτοια κι' εγὼ τραγουδῆσα, πολὺ ξερο κεφάλι,
μὲ μὴ φωνὴ μεγάλη.

Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ποῦλλαμε νὰ μὴ ραῖση πέτρα,
γιὰ τοῦτο βέλη νὰ μὴ βγοῦν ἀπὸ καμμιὰ φαρέτρα,
σ' αὐτὸ νὰ φθάνη τὸ κουρὸ τοῦ γένους καρδιοκτύπι,
μ' ἐλπίδες ὀλοπράσιναις ν' ἀνθοβολοῦν οἱ κήποι,
μέσ' ἀπ' αὐτὸ νὰ βγάλωμε μὴ μέρη Στρατηλάτη,
και νάναί δόξης και τιμῆς Ἑλληνικὸ Παλάτι.

Κι' ἐφέτος πάλι ψάλλω τοῦ Παρνασσὸς τὸν μπάλο.

Φ.—Χωρὶς κανένα πρόλογον, βρὲ Περικλή κολλήγα,
γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Παρνασσὸς θὰ σοῦ μιλήσω λίγα.

Ἐὐὸ βεβαίως λαχταρᾷς
κουδένταις κουτουροῦ,
γιατ' εἶσαι πρῶτος μασκαρᾷς
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Ὅμως ἐγὼ, κορμί χαζό,
ἀν βόλῳ, ὡς λέγουν, ν' τ' ὀαζῶ,
τὰ μάλλον σπουδαιότερα τοῦ μπάλου θ' ἀναφέρω,
και σὺ ταῦτά σου τέντωσε ν' ἀκούσης...
Π.— Ἐύσου γέρο

Φ.— Ἦλθαν λοιπὸν οἱ Βασιλεῖς
κι' οἱ μεριστάνες τῆς Αὐλῆς,
Πρίγκηπες και Πρίγκηπισσας μὲ λεῶσα και μὲ κάλλη
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐχόρεψε μὲ τὴν Μαυρομιχάλη,
ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος τὴν Ἄνναν τοῦ Λεβίδη,
μῖαν τῶν πρώτων δεσποινῶν φορέματος λευκοῦ,
μὰ κι' ἡ Σταῖκου τρὲ ζολί, και μῖα σὰν σανίδι
χορεύει μ' ἕνα κύριον κομψὸν τοῦ Ναυτικοῦ.

Φῶς ἀπλετον ἠλεκτρικόν, γεμάτ' ἡ γαλαρία,
κι' ὁ Βασιλῆς καμάρωνε τὴν κόρη του Μαρία.
Και Πρέσβεις ἦσαν φίλοι μας, αὐτάδε φλὸς μου κἀρα,
ἡ δὲ Μεγάλη Δούκισσα, κόρη τοῦ Βασιλῆα,
τὸν κόσμο τὸν Ἑλληνικὸν κύττασε μὲ λαχτᾶ
ὡσὰν πουλί, ποῦ γύριζε στὴν πρώτη του φωλιά.

Π.— Δὲν μεῦπες, βρὲ τί φορέμα φοροῦσε κι' ἡ Σταῖκου.

Φ.— Χόρεψε κι' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Ἐμπερικίου,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἀντικρὺ κι' ἡ Τριανταφυλλάκου,
οὐκοῦν τὰ μάλα κατηφῆς ὡσὰν Ἰερειῆς
ἐκλαυσα τὴν κατάστασιν ἐνὸς ἀρχαίου φράκου,
ὁποῦ πολλὰς κατὰ καιροὺς ὑπέστη τρικυμίας.

Παρέστη κι' ὁ Κωσταμπουνᾶς μὲ τὸν Βαρδαβελάριο,
κι' ἔξαφνα μέσα στὸ χορὸ
βλέπω και κάποιον σοβαρὸ
σὰν τὸν βαρὺν Δ' Αἰρενταλ τὸν Ἀρχικαγκελάριο.

κι' ὁ θεὸς τῆς ὁ προσφίλης,
ὁ Προεδρευὼν τῆς Βουλῆς.

Π.— Ἐμαθεὶς πότε σκέπτεται νὰ λθῇ τὸ Κοινοβούλιον;
Φ.— Νομίζω πῶς συνέρχεται περίπου τὸν Ἰούλιον.

Εἶδα και τὴν Δεριλύ.

Π.— Τὴν κακὴ σου, Φασουλῇ.
Φ.— Εἶδα και τὴν Μαζαράκη.
Π.— Σκάσε, τῶν χορῶν κοράνι.
Φ.— Σὺ νὰ σκάσης, τσαναμπέτη.
Εἶδα και τὴν Κασσαδέτη,
και τὴν Ἀθαναντινοῦ.
Π.— Ἐχεις ἄχυρα γιὰ νοῦ.

Φ.— Εἶδα, Περικλή, και κάποιον,
ὅπου πῆγαινε σὰν πάπια,
κι' ἄλλη μὴ και λέγω ποῖα;
και μοῦ λέγουν: ἡ Παπία.

Κι' ἐρωτῶ γιὰ μὴ τίς αὐτῆς;
και μοῦ λέν: μὴ σαραντάρ...
Π.— Γι' αὐτὰ τώρα, μυνηγοχάφτη,
δέξου τούτη τὴν σφαλιζάρα.

Φ.— Παρευρίσκειτο και κάποιον, ποῦλθε τὴν Παρί,
μὰ κι' αἰάρισα και μὴ
φιγυτοῦδισα Ρωμηά,
ποῦ ποτέ τῆς δὲν πηγαίνει στὸν μπακάλη γιὰ τυρί.

Παρευρίσκειτο, χαλέ,
κι' ἡ περικαλλὴς Λελέ,
ἡ κυρία Βαφεραδάκη,
κι' ἕνας ξούρας σὰν παιδάκι.

Δὲν ἐγγλίστηκε καμμιὰ και κανέναν στὸ παρκέτο,
χόρευε κι' ἡ Τσουκαλά,
κι' ὁ χορὸς, βρὲ Περικλέε,
πῆγαινε πολὺ καλά.

Π.— Εἶδες κι' ἄλλαις, μπεχλιβάνη;
Φ.— Εἶδα και τὴν Καραγιάννη.
Μὰ τοὺς πρίγκηπες χορεύει κι' ἡ Μαρία τοῦ Λεβίδη,
μὴ χαριτωμένη κόρη,
ἔμως ἦσαν και σπαθᾶτοι δίχως κοφτερο-λεπίδι,
και κομψοὶ λιμοκοντόροι.

Π.— Κι' ἄλλοι θεισμοὶ στὸ Ρήγιον, ποῦ τῆκαναν ῥημάδι,
δὲν ἔπεν ἕνα σπῆτι...

Φ.— Στὴ γαλαρία κύτταξα τὴν γόσταμ' Ἡλιάδη
μαζὶ μὲ τὴν Ἡλίτη.

Μὰ σὺ ποῦ πῆγες;

Π.— Ἐχασκα μέσα στὸν Ζαχαράτου.
Φ.— Γι' αὐτὸ δὲν εἶδες, μασκαρᾷ και τὴν Λιδιεράτου,
μῆτε τὴν καλλικέλαδον κυρίαν Μομφεράτου.
Ἐν τούτοις ὁμως μὴ χάσῃς τὸν Πωλιτάνη
κι' ὁ Πολιτάνης καθέται και σιτίζει τὸ μπουτάκι.

Οὐκοῦν ἐμπρὸς μοῦ πέρασε κι' ἡ Τάφτ, Ἀμερικάνη,
ἡ φηλὴ τοῦ Τάφτ ἀνεφιά και λιγερὴ γταρντάνη.

Κι' ἐγὼ καθὼς περίεργος ἐσίμωσα κοντὰ τῆς,
καὶ λόγος ἐγίνε πολὺς γιὰ τὴν ταυτότητά τῆς.

Π.— Δὲν παύεις πιά, βρὲ Φασουλῇ;... χαρὰ στὴν ὁρεξί σου.

Φ.— Ἐγὼ λυσσῶ γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ σὺ σὰν γέρος ξύσου.

Π.— Πῆς μου λοιπόν, κοπρόσκυλο, ποιοὺς καὶ ποιαὶς ἄλλαις
[εἶδες;

Φ.— Εἶδα ψηλοὺς καὶ νάνους,
μὰ καὶ τοὺς δυὸ τοῦ Πειραιῶς ἀγαπητοὺς Πουρῆδες,
ρέκτας βιομηχάνους,
καὶ τὸν Ἀναγνωστόπουλο τὸν Γεωργῆ... κάθε χρόνο
μέσ' στὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ τὸν ξαναβλέπω μόνο.

Κι' ἐνῶ σπρωχνόμουν μὲ πολλοὺς κι' ἐγὼ, σα ποκοιλιά,
καὶ κόσμο παραμέριζα νὰ δῶ τὸν Βασιλῆα,
νά σου κι' ὁ Μιχαλόπουλος, ὁ χορευτὴς ὁ μάμμος,
ποῦ πάντα βρίσκεται παρὼν ὅπου χορὸς καὶ γάμος.

Π.— Τὴν Βουλῆν ὁ Θεοτόκης θὰ τὴν φέρῃ, στραβοκάνη;

Φ.— Λέγε τοῦτος, λέγ' ἐκεῖνος, εἰς τὸ τέλος τί θὰ κάνη;

Λέγε λέγε τὸ κοπέλι
κάνει τὴν γρηῃ καὶ θέλει.

Ἦτο κι' ἓνας κι' ἄλλος φίλος,
Ποσειδῶν καὶ Χαρτουλάρης,
κι' ἓνας γέρος ἐρωτύλος
σὰν καὶ σένα ξεκουτιάρης.

Κι' ἐγὼ μετὰ πάντων
θαυμάζω τὸν φόρτον
πολλῶν ἀδαμάντων,
καὶ βλέπω τὸν Χόρτων,
τὸν Πῆρσον, τὸν Ἴππεν,
Ναυτίκους σωρό,
ποῦ κάνουν μιὰ τρύπεν
βαθεῖα' στὸ νερό.

Ἀδραμοπούλου καὶ Λουμπιὲ τὸ κυλικεῖον ἦτο,
ἀδραμιαῖον, ἐντελές,
κι' ἀληθινὰ πολυτελές,
καὶ γύρω κόσμος μετ' ἐμοῦ ποικίλος συνωθεῖτο.

Ποῦ μ' ἔχανες, ποῦ μ' εὗρισκες, μέσα' στὸ κυλικεῖον...
θέλει κι' ὀλίγην τόνωσιν' στοὺς μπάλους τὸ σαρκίον,
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία
μ' ἄρέσουν τ' ἀνεῦ πληρωμῆς τῶν μπάλων κυλικεῖα.

Καὶ μὲ τὸν Ἀποστολίδη, μὲ τοῦ Παρνασσοῦ τὸν Πέτρο,
πίνω μπόραις δίχως μέτρο,
μὰ κι' ὁ Σίμος τῆς Πατρίδος μου προσφέρει δύο τρεῖς,
κι' ἔγινα μ' ἐκείναις σκνίπα
κι' ἐνθουσιασμένος εἶπα:
ζήτω κι' ὅλοι κι' ἡ πατρίς.

Καὶ μπαίνοντας καὶ πάλι μὲς' στοῦ χοροῦ τὴν σάλα
τὸν Τριανταφυλλάκο συνήντησα' στὴ σκάλα,
μὰ βλέπω καὶ τὴν Τρύφου τὴν λευκοφορεμένη,
τὴν γνῶρισα μικροῦλα, τὴν βρίσκω παντρεμμένη,
καὶ τὴν Γαβριηλίδη, μιὰ λιγερὴ κοπέλα,
πλὴν ἔλειπε κι' ὁ Πρέσβυς Καρότι Ριμπαρμπέλα,
ἐν τούτοις ὅμως ἦτο μαζί μὲ τοὺς ἐν τέλει
κι' ὁ Πρόξενος Ναζέλλι.

Γνώρισα καὶ τὸν Καλλία τὸν μηχανικό, κοθῶνι,
κι' ἔμαθα πῶς μὲ τὴν πίσσα θεραπεύεται κι' ἡ σκόννη.

Ἦτανε κι' ὁ Κακλαμάνος, διπλωμάτης νουνεχίης,
κι' ἐγὼ τοῦπα νὰ φροντίσῃ νὰ μὴ γίνη πιὸ παχὺς.

Ἦτανε καὶ μιὰ, καὶ μένε,
ποῦ δὲν ξέρω πῶς τὴν λένε.

Κάτι χείλη, Περικλῆ, κι' ἓνα μάτι σὰν μαγνήτης,
καὶ μὲ τόνον λιγερόν
διευθύνει τὸν χορὸν

ὁ παλῆς συμμαθητής, ὁ καὶ θαλερὸς Ἡπίτης.
Ἀχ! ὁ κόσμος πῶς ἀλλάζει μὲ τὸ διάβα τοῦ καιροῦ...
θριαμβεῖ κι' ὁ Καλούδης ὡς κοσμητὴρ τοῦ χοροῦ.

Ἐνας σὰν διπλωμάτης μὲ πέρνει' στὸ κοντό,
καὶ τὸν Νικολαΐδην τὸν Λούην συναντῶ
τὸν ἔφορο τὸν ρέκτη μὲ τὸ μικρὸ μουστάκι,
κι' εὐοὶ βοῶ κι' εὐάν,
μὰ νὰ κι' ὁ Παπαφράγκος μετὰ τοῦ Κορτζωτάκη
χωρὶς τὸν Ρακτιδάν.

Κι' ἓνα κοντὸ κυττῶ, ποῦ μὲ τὰ μάτια τρώει,
μὰ κι' ὁ Παρρὲν παρῆν κι' ἀπῆν ἡ Καλιρρόη,
ἀνθοῦσα κι' ἡ Πετρίδην' στὴν γαλαρὶ παρέστη...
ἐδγαίνες ἔξω πάγος, ἐμπαινες μέσα ζέστη.

Καὶ τάξις ἐπεκράτησε καὶ σφρίγος κι' εὐθυμία,
κι' ἐσήμαναν μεσάνυχτα, κι' ἐσήμανε κι' ἡ μία,
κι' ἐφύγανε κι' οἱ Βασιλεῖς μὲ τοὺς ἀρχιτρικλίνους
κι' ἀμέσως ἔφυγα κι' ἐγὼ σὰν φιφτυτοῦ μ' ἐκείνους.

Κι' ἔκανα, Περικλέτο μου, θερμὸν εὐχαριστήριον
'στοῦ Παρνασσοῦ τὸν Περικλῆ, εἰσπράκτορα δραστήριον,
καὶ τὸν Ἀνδρέα πρόθυμον τὸν εἶδα κι' εὐγενῆ,
διὸ κι' εἰς τοῦτον ἔπαινος ἀνάγκη νὰ γενῇ.

Μὰ λαμπρός, διαβόντρου γυιέ,
κι' ὁ χορὸς τῆς Σωτηρίας
ἐγίνε' στὸ Φουαγιέ
μὲ κυρίου καὶ κυρίας.

Καὶ τῇ κυρίᾳ Σλήμαν νικητήρια
καὶ πάντων καὶ πασῶν εὐχαριστήρια
δι' ὅσα κατεργάζεται σωτήρια.

Κι' ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων ἦτο τέλειος τῆνόντι
κι' ἐπινίκειον προσήκει' σ' αὐτὴν κυρίαν Νεγρεπόντη,
καὶ σ' ἄλλας φιλανθρώπους,
ποῦ μικροὺς δὲν κάνουν κόπους.

Π.— Μὰ καὶ σ' αὐτὸν ἐπῆγες;
Φ.— Ἐγὼ δὲν χάρτω μὴναις,
κι' εἶδα τῆς κοινωνίας
κυρίου καὶ τοῦ κράτους
νὰ πάσχουν ἀσθενεῖς
καὶ νόσους ἀμείβους.

Π.— Μὴ μοῦ τοὺς ἀναφέρῃς;
Φ.— Δὲν θὰ τοὺς ἀναφέρω.
Καὶ σὺ καλὰ τοὺς ξέρεις,
κι' ἐγὼ καλὰ τοὺς ξέρω.

Πάθος ἀνιάτων μοῦ γινε τώρα
τὸ νὰ πηγαίνω σ' ὅλους τοὺς μπάλους,
καὶ ν' ἀναφέρω μικροὺς μεγάλους,
κάθε χορεύτρια, κάθε Σινιόρα.
Κι' ἐμένα πάθος εἶναι, σαλιάρη,
νὰ σὲ χορταίνω πάντα στηλιάρη.